

hvilket man ikke en Gang har paa langt nær de Erfaringer at støtte sig til, som man har med Hensyn til Alderdoms- og Invaliditetssagen, thi om denne har man over 10 Aars Erfaring fra Tyskland, medens man derimod, hvad en Arbejdsløshedsforsikring angaar, kun har enkelte spredte Forsøg inden for enkelte Byer og mindre Kredse. Den praktiske Støtte for Arbejdet vil altsaa her være endnu langt ringere end ved Alderdoms- og Invaliditetssagen. Jeg har været med til i Fjor inden for min private Virksomhed at forsøge paa at gennemarbejde dette Spørgsmaal. Det er første Gang, dette er sket her i Landet, og jeg maa sige, at Deltagelsen i dette Arbejde har kun yderligere styrket min Overbevisning om, hvor ganske overordentlig vanskeligt det er, hvor mangfoldige Problemer af de mest forskellige Arter der rejser sig. Men saa meget desto større Grund er der til snart at gaa i Gang med dette Spørgsmaal.

Naar jeg saa varmt anbefaler at gaa med til, at vi her nedsætte en saadan Kommission som foreslaaet, maa jeg paa den anden Side forvare mig imod, at der i en saadan eventuel Beslutning fra Tingets Side, i alt Fald for mit Vedkommende, skulde ligge en Tagen Parti for det ene Princip mod det andet. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte sig i stærke Ord mod den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov. Jeg maa i saa Henseende, skønt jeg ellers i saa meget kan være enig i hans Betragtninger, tage Afstand fra ham. Jeg har aldrig været med til en Fordømmelse af den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov, og jeg tror, det gælder heller ikke saa faa Medlemmer her i denne Sal, ligesom det ogsaa gjaldt andre Medlemmer i Udvalget. Jeg har aldrig anset den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov for nogen ideal Lov. Det skulde ogsaa være højst mærkeligt, om man paa dette ganske ny og ukendte Omraade, som det var den Gang — det maa jo erindres, at da var ogsaa denne Sag ny i Tyskland, man havde ikke de Erfaringer, som de have indhøstet der, at bygge paa — pludselig med eet Slag her i Landet skulde have truffet det rette. Det paastaar jeg ikke, jeg har ofte haft Lejlighed til at fremhæve de Mangler, som jeg finder der er ved Alderdomsunderstøttelsesloven, og de ere ikke faa, men det er for øvrigt ikke Stedet her og ikke Tiden i Dag til at komme ind paa en Undersøgelse af Enkeltheder heri. Jeg vil dog gerne, at

det ogsaa skulde siges, at den Gang Alderdomsunderstøttelsesloven blev given, var det et meget betydningsfuldt Fremskridt, som man her til Lands gjorde, et Fremskridt saa stort og betydningsfuldt, at det har vakt Opmærksomhed rundt omkring. Jeg har ved at følge med i den økonomiske Litteratur paa dette og andre Omraader rundt omkring i de forskellige Lande set den danske Alderdomsunderstøttelseslov fremhævet, ganske vist ikke som den ideale og endelige Ordning — det har heller ikke været Tanken hos dem, der fremførte den — men som den Lov, der i Øjeblikket stillede Danmark i Spidsen med Hensyn til human Behandling af de fattige gamle. Den samme Anskuelse har jeg hørt udtalt, den Gang Loven udkom, af en Autoritet som Falbe Hansen. Det er ikke længere siden end 3 Aar, at der i England af en der nedsat Kommission blev udtalt meget rosende Domme om Loven. Saaledes kan det ingeniunde siges, at den Vej, man den Gang slog ind paa, skulde være noget absolut forkasteligt, men derimod kan det vel siges, at Loven selvfølgelig trænger til mangfoldige Forbedringer, hvis man vil blive paa det Grundlag, som er skabt ved den.

Men, som jeg gentagne Gange har fremhævet, for mit Vedkommende — jeg taler kun paa egne Vegne — vil jeg foretrække den Selvhjælpsvej, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne saa varmt tog Ordet for. Jeg foretrækker Forsikringsvejen fremfor Understøttelsesvejen. Paa den anden Side er jeg overbevist om, at det vil være meget vanskeligt at gøre dette store Skridt, at det, naar vi komme ind paa en Undersøgelse af Sagen, vil vise sig, at det bestaaende er stærkere, end man i Øjeblikket tror, og at Vanskelighederne ved den ny Ordning, der skal indføres, ere større, end man maaske i Øjeblikket ret forestiller sig.

Jeg ser derfor i den Omstændighed, at Tinget vedtager en Beslutning om Nedsættelsen af en Kommission, ikke en endelig Tagen Parti for Tanken om en tyngende Alderdoms- og Invaliditetsforsikring eller Tanken om en frivillig Alderdoms- og Invaliditetsforsikring og en endelig Fordømmelse af Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg ser deri — det vil jeg i hvert Fald for mit Vedkommende fremhæve ved min Tilslutning — kun dette, at man mener, at det er et af de vigtigste sociale Spørgsmaal i Tiden, at man mener her til Lands ligesom alle andre Steder, at det fuldt ud